

Arrest

nr. 82 094 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. VANCRAEYNEST, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. K., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U woonde samen met uw moeder, Z. C. (...) (O.V. X), uw echtgenote, L. Z. (...) (O.V. X), en uw kinderen in de stad Grozny.

Tijdens het begin van de tweede Tsjetsjeense oorlog woonde u samen met uw moeder en uw grootvader in het dorp Novye Aldi.

Op 5 februari 2000 kwamen Russische paramilitaire OMON-eenheden naar het dorp. Ze begonnen huizen te plunderen en de bewoners te vermoorden. Toen de Russen aan jullie deur kwamen, konden uw grootvader en uw moeder jullie leven afkopen door geld en juwelen aan de militairen te geven. Hierop kreeg uw grootvader een briefje van een Russische commandant. Dit briefje, dat vermeldde dat jullie reeds hadden betaald aan de militairen, moest dienen als 'levensverzekering' indien er nieuwe militairen naar jullie huis zouden komen.

Bij het beruchte bloedbad van Novye Aldi lieten tientallen onschuldige burgers het leven. Uw familie bleef ongedeerd, maar bij jullie burens, de familie M. (...), werden vier mensen vermoord.

In de dagen en weken na het bloedbad probeerden de inwoners van het dorp bewijzen te verzamelen van wat er was gebeurd. De M. (...)’s kregen het briefje van uw grootvader en toonden dit aan de verschillende mensenrechtenactivisten en journalisten die Novye Aldi bezochten. Ze vertelden daarbij ook hoe uw grootvader dit briefje in handen had gekregen. Over de gebeurtenissen in Novye Aldi en de getuigenissen van de inwoners van het dorp werd uitgebreid bericht in tal van binnen –en buitenlandse media. Het briefje dat uw grootvader aan de familie M. (...) had gegeven, werd op 5 februari 2004 ook gepubliceerd in het artikel ‘Receipt for Murders’ van Anna Politkovskaya in de Russische krant Novaya Gazeta. Hoewel het officieel onderzoek naar de gebeurtenissen de betrokkenheid van de Russische OMON-troepen bij het bloedbad erkende, hebben de Russische autoriteiten nooit iemand verantwoordelijk gehouden voor de begane misdaden.

Reeds in 2000 dienden verschillende inwoners van het dorp, waaronder de familie M. (...), klachten in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. Volgens uw verklaringen legden zij hierbij het briefje dat ze van uw grootvader hadden gekregen voor als bewijsmateriaal.

In 2006 en 2007 velde het Hof vonnissen waarbij de Russische staat werd veroordeeld voor de gebeurtenissen in Novye Aldi en waarbij de nabestaanden compensaties werden toegekend.

In de periode van 2000 tot 2010 kenden u en uw familie geen problemen. Jullie probeerden zich ook afzijdig te houden van de protesten en de klachten die door jullie vroegere dorpsgenoten werden ingediend.

Op 17 september 2010 werd u thuis opgehaald door drie Tsjetsjeense militairen. Ze namen u mee naar een afgelegen plek in het bos. Ze waren op zoek naar het briefje dat uw grootvader op 5 februari 2000 had ontvangen. Toen u vertelde dat u het briefje niet had, werd u mishandeld. U kreeg één week om het briefje te zoeken en af te geven. U vermoedt dat deze mannen het bewijsmateriaal van de gebeurtenissen in 2000 willen laten verdwijnen. Bij uw vrijlating werd u verplicht een document te ondertekenen, waarbij u toegaf dat u voor de rebellen werkte. Na uw vrijlating dook u meteen onder bij een vriend in de stad Urus-Martan, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U liet uw verwondingen ook verzorgen in het ziekenhuis.

Op 19 september 2010 werd uw oom A. (...) doodgereden door een auto. U vermoedt dat zijn dood het gevolg is uw eigen problemen, gezien uw oom de dag voordien bezoek had gekregen van personen die naar u op zoek waren.

Op 29 september 2010 vluchtte u samen met uw moeder, uw echtgenote en jullie kinderen uit Tsjetsjenië.

Op 3 oktober 2010 vroegen jullie asiel in Polen.

Op 20 december 2010 vertrokken jullie, zonder de beslissing in jullie Poolse asielaanvraag af te wachten, naar België.

Op 21 december 2010 vroegen jullie een eerste maal asiel in België. Op 29 september 2011 ontvingen jullie een beslissing 26quater: Polen had, overeenkomstig de Dublin II-verordening van de Europese Commissie, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van jullie asielaanvraag aanvaard.

Jullie keerden niet terug naar Polen.

Op 10 november 2011 vroegen jullie een tweede maal asiel in België.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, M. K., luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Rusland zult worden geïdendeerd door de autoriteiten omdat u onder dwang een document ondertekende dat stelt dat u voor de rebellen zou hebben gewerkt. De militairen die u dit document lieten ondertekenen, zouden volgens uw verklaringen op zoek zijn naar het originele briefje dat uw grootvader tijdens het bloedbad in Novye Aldi ontving van een Russische commandant. U beweert dat de militairen zo wilden verhinderen dat dit briefje aan het licht zou komen, door dit bewijsstuk te laten 'verdwijnen' (CGVS, p. 8-13, 23-24).

Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Uw bewering dat u wordt vervolgd omdat men het briefje van uw grootvader, als bewijs van het bloedbad in Novye Aldi, wil laten 'verdwijnen', is om verschillende redenen volstrekt onlogisch.

Ten eerste is het absoluut niet logisch dat men een bewijsstuk zou willen laten 'verdwijnen' dat reeds jarenlang gekend is en waarvan er intussen talloze kopieën circuleren.

U verklaarde immers zelf dat de familie M. (...) kort na de gebeurtenissen dit briefje uit handen van uw grootvader ontving. Zij toonden dit stuk aan verschillende mensenrechtenactivisten, journalisten en leden van diverse onderzoekscommissies. Het bewuste briefje werd op 5 februari 2004 ook integraal afgedrukt in een artikel in de gerenommeerde Russische krant Novaya Gazeta (cf. doc. 9). U verklaarde zelf dat er ook in vele andere media melding werd gemaakt van het bewuste briefje van uw grootvader. U beweerde tevens dat de familie M. (...) dit briefje als bewijsmateriaal voorlegde bij het Europees Hof voor de Rechten van de mens in Straatsburg (CGVS, p. 8-11).

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het absoluut niet logisch dat men u zou vervolgen om het originele briefje in beslag te nemen en zo het bewijsmateriaal het bloedbad van Novye Aldi te laten 'verdwijnen'.

Dit zou gewoonweg geen enkele zin hebben.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat het bewuste briefje van uw grootvader helemaal niet het enige bewijs is van de gebeurtenissen van 5 februari 2000.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het bloedbad van Novye Aldi werd gedocumenteerd met foto's, filmfragmenten, en talloze getuigenissen van dorpsbewoners over de Russische militairen die de misdaden hebben begaan.

Er bestaan ook andere materiële bewijzen, zoals patroonhulzen, die via hun serienummer kunnen getraceerd worden om de verantwoordelijken van de misdaden op te sporen (cf. administratief dossier). Gezien er dus vele andere bewijzen van het bloedbad van Novye Aldi bestaan, lijkt het nog minder logisch dat uw vervolgers u zouden viseren om dit ene originele bewijsstuk, waarvan al lang kopieën circuleren en waarvan de inhoud al lang publiek bekend is, te laten 'verdwijnen'.

Deze vaststelling ondermijnt de vaststelling van uw asielrelaas dan ook in ernstige mate.

Ten tweede is erg onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten of individuele Russische militairen u in 2010, tien jaar na de feiten, zouden viseren, nadat deze zaak de afgelopen jaren in Rusland effectief in de doofpot werd gestopt.

Uit de verschillende bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. administratief dossier), blijkt dat de Russische autoriteiten de afgelopen tien jaar elk onderzoek naar de verantwoordelijkheid voor de gebeurtenissen in Novye Aldi op 5 februari 2000 bewust hebben afgeblokt.

Ondanks de wereldwijde verontwaardiging over dit incident en ondanks al het beschikbare bewijsmateriaal in deze zaak, werd er nooit een effectief onderzoek gevoerd naar de omstandigheden van het bloedbad en werd er tot op heden geen enkele persoon geïdentificeerd of verantwoordelijk gesteld voor de begane misdaden.

Gezien de houding van de Russische overheid, die de gebeurtenissen in Novye Aldi grotendeels negeert of doodzwijgt, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten tien jaar na datum deze zaak opnieuw zouden oprakelen door u plots te beginnen vervolgen.

In dit verband lijkt het ook niet logisch dat uw vervolgers opnieuw rechtvaardigheid zouden geven aan de gebeurtenissen tijdens het bloedbad van Novye Aldi, door u te beschuldigen van deelname aan rebellenactiviteiten en door u in deze zaak verschillende keren officieel op te roepen als verdachte (cf. convocaties; doc. 4).

Het lijkt al even onwaarschijnlijk dat u vervolgd zou worden door individuele Russische militairen die bij dit bloedbad betrokken waren.

U verklaarde immers zelf dat het briefje dat uw grootvader op 5 februari 2000 had ontvangen nooit kon worden gelinkt aan één militair of aan één bepaald regiment. De initialen die op dit briefje zijn vermeld, werden nooit gekoppeld aan een bepaalde commandant en de Russische autoriteiten ontkenden zelfs het bestaan van het 'regiment n°245' dat op dit briefje werd vermeld (CGVS, p. 10).

Het feit dat noch de Russische overheid, noch de Russische militairen die de misdaden pleegden, er enig belang bij zou hebben om u te viseren omwille van het briefje dat uw grootvader tien jaar geleden ontving, maakt uw asielrelaas nog minder aannemelijk.

Ten derde lijkt het – in zoverre u dit zou beweren – evenmin aannemelijk dat uw vervolgers uit wraak zouden hebben gehandeld omdat het briefje van uw grootvader ooit wereldkundig werd gemaakt. Indien men wraak zou willen nemen omwille het bekendmaken van dit briefje, lijkt het weinig waarschijnlijk dat men uw familie zou willen treffen, en niet de familie M. (...), die dit briefje in 2000 bekend maakten bij verschillende mensenrechtenactivisten, journalisten en leden van diverse onderzoekscommissies.

U verklaarde dat de leden van de familie M. (...), die dit briefje openbaar maakten en die een klacht indienden bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, momenteel nog steeds in Tsjetsjenië wonen, en dat zij daar naar uw weten geen problemen zouden kennen (CGVS, p. 8-9). Indien men werkelijk wraak zou willen nemen voor het feit dat dit briefje publiek bekend werd gemaakt, lijkt het dus weinig aannemelijk dat men uw familie zou viseren, die zich altijd afzijdig hield, en niet de familie M. (...), die het briefje publiceerde en die in Straatsburg klachten indiende tegen de Russische staat.

Ten vierde kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw oom A. (...) werd vermoord omwille van uw problemen.

U vertelde dat uw oom op 19 september 2010 door een auto werd doodgereden, nadat hij even voordien het bezoek had gekregen van enkele personen die naar u op zoek waren.

U beweerde dat deze gebeurtenissen het gevolg waren van uw eigen ontvoering op 17 september 2010 door (leden van) de ordediensten.

Uw verklaringen in dit verband bleken echter opnieuw weinig steek te houden. U beweerde immers dat de personen die uw oom hadden doodgereden enkele dagen later vergiffenis kwamen vragen aan de familie van uw oom (CGVS, p. 22-23).

Indien uw oom, zoals u beweerde, werkelijk werd omgebracht door de autoriteiten of leden van de ordediensten, lijkt het niet geloofwaardig dat de verantwoordelijken voor deze moord enkele dagen later vergiffenis zouden vragen aan de familie van het slachtoffer.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw asielprocedure geen enkel bewijs van de moord op uw oom Alimpash voorlegde. Zo zou u bijvoorbeeld een (kopie van) de overlijdensakte kunnen voorleggen, om aan te tonen dat uw oom werkelijk overleed op 19 september 2010. Daarenboven legde u ook geen bewijs voor dat u een familieband met deze persoon zou hebben, zoals een (kopie van) de identiteitsdocumenten van uw beweerde om of foto's van jullie samen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzingen.

Uw Russisch paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en het Russisch paspoort van uw vrouw, attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet wordt betwist.

Het artikel in de Russische krant Novaya Gazeta beschrijft hoe uw grootvader op 5 februari 2000 een briefje kreeg van een Russische commandant als levensverzekering voor zijn gezin. In dit artikel werd het bewuste briefje ook integraal gepubliceerd (cf. doc. 9).

Het testament attesteert ook de familieband van uw grootvader met u en uw moeder (cf. doc. 11).

De brief van de hand van de broers Musaev vermeldt, volgens uw verklaringen, hoe uw grootvader dit briefje ontving van de Russische commandant en hoe hij dit briefje later aan de familie M. (...) gaf (cf. doc. 6).

Het document van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens toont aan dat de M. (...)’s in 2000 een klacht indienden in Straatsburg (cf. doc. 10). Het Commissariaat-generaal twijfelt niet aan het feit dat uw grootvader dit briefje kreeg tijdens de gebeurtenissen in Novye Aldi. Er wordt ook niet getwijfeld aan het feit dat dit briefje aan de familie M. (...) gaf, dat zij dit document publiek maakten en dat zij een klacht indienden in Straatsburg. Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u op 17 september 2010, tien jaar na de feiten in Novye Aldi, problemen zou hebben gekregen met de Russische autoriteiten of (leden van) de ordediensten omwille dat dit bewuste briefje. Op basis van bovenstaande vaststellingen moet immers worden geconcludeerd dat uw verhaal om verschillende redenen niet geloofwaardig is.

Verder legde u twee convocaties (dd. 21/10/2010 en 27/01/2011) voor, die vermelden dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen bij de ROVD (politie) in Grozny (cf. doc. 4). Deze convocaties vermelden echter niet in welke zaak u werd opgeroepen als verdachte.

Het loutere gegeven dat u als verdachte werd opgeroepen bij de politie, kan echter niet als een bewijs worden gezien dat u werd opgeroepen omwille van het briefje van uw grootvader. Er zijn immers verschillende andere redenen denkbaar waarom men als verdachte kan worden opgeroepen bij de politie.

Daarenboven zijn deze convocaties slechts kopieën, wat afbreuk doet aan bewijskracht van deze stukken.

Er moet in dit verband ook worden opgemerkt dat deze convocaties een vormelijk gebrek vertonen, gezien de hoofding van de betrokken overheidsinstantie telkens ontbreekt.

Voorts legde u een medisch attest voor dat vermeldt dat u op 18 september 2010 met verwondingen zou zijn opgenomen in het ziekenhuis van de stad Urus-Martan (cf. doc. 8). Dit attest vermeldt dat u tegenover de behandelende arts zou hebben verklaard dat u was geslagen door onbekende mannen in camouflage-uniform.

Er moet echter worden vastgesteld dat ook dit document vormelijke gebreken vertoont: de hoofding ontbreekt, het attest is niet gedateerd en de naam van de behandelende arts wordt niet vermeld.

Deze vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de bewijskracht van dit document.

Tenslotte wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw moeder, Z. C. (...) (O.V. 6.744.276), en uw echtgenote, L. Z. (...) (O.V. 6.744.277), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, L. Z., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenoot, M. K. (...) (O.V. 6.744.277), uw kinderen, en uw schoonmoeder, Z. C. (...) (O.V. 6.744.276), in de stad Grozny.

Tijdens het bloedbad van Novye Aldi op 5 februari 2000 woonde uw schoonfamilie in het dorp. Toen de Russische militairen aan hun deur kwamen, konden zij hun leven afkopen. Ze kregen een briefje van een Russische commandant dat ze hadden betaald, zodat andere Russische militairen hen met rust zouden laten.

In de periode van 2000 tot 2010 kenden uw man en zijn familie geen problemen. In trad u traditioneel in het huwelijk met uw man. In 2007 lieten jullie het huwelijk officialiseren.

Op 17 september 2010 werd uw man thuis opgehaald door drie Tsjetsjeense militairen. U was toen niet thuis. De militairen mishandelden uw man. Ze waren op zoek naar het briefje uit de oorlog, omdat ze het bewijs wilden laten verdwijnen. Na zijn vrijlating dook uw man meteen onder bij een vriend in de stad Urus-Martan. In de periode van 17 september 2010 tot jullie vertrek op 29 september 2010 hadden jullie geen contact meer.

Op 19 september 2010 werd de oom van uw man doodgereden door een auto. Hij vermoedt dat zijn dood het gevolg is zijn eigen problemen, gezien zijn oom de dag voordien bezoek had gekregen van personen die naar hem op zoek waren.

Op 29 september 2010 vluchtte u samen met uw schoonmoeder, uw echtgenoot en jullie kinderen uit Tsjetsjenië. Op 3 oktober 2010 vroegen jullie asiel in Polen. Op 20 december 2010 vertrokken jullie, zonder de beslissing in jullie Poolse asielaanvraag af te wachten, naar België. Op 21 december 2010 vroegen jullie een eerste maal asiel in België. Op 29 september 2011 ontvingen jullie een beslissing 26quater.

Op 10 november 2011 vroegen jullie een tweede maal asiel in België."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, L. Z., luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, M. K. (...) (O.V. 6.744.277). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat uw asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

" De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Rusland zult worden geïnterviewd door de autoriteiten omdat u onder dwang een document ondertekende dat stelt dat u voor de rebellen zou hebben gewerkt. De militairen die u dit document lieten ondertekenen, zouden volgens uw verklaringen op zoek zijn naar het originele briefje dat uw grootvader tijdens het bloedbad in Novye Aldi ontving van een Russische commandant. U beweert dat de militairen zo wilden verhinderen dat dit briefje aan het licht zou komen, door dit bewijsstuk te laten 'verdwijnen' (CGVS, p. 8-13, 23-24).

Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Uw bewering dat u wordt vervolgd omdat men het briefje van uw grootvader, als bewijs van het bloedbad in Novye Aldi, wil laten 'verdwijnen', is om verschillende redenen volstrekt onlogisch.

Ten eerste is het absoluut niet logisch dat men een bewijsstuk zou willen laten 'verdwijnen' dat reeds jarenlang gekend is en waarvan er intussen talloze kopieën circuleren. U verklaarde immers zelf dat de familie M. (...) kort na de gebeurtenissen dit briefje uit handen van uw grootvader ontving. Zij toonden dit stuk aan verschillende mensenrechtenactivisten, journalisten en leden van diverse onderzoekscommissies. Het bewuste briefje werd op 5 februari 2004 ook integraal afgedrukt in een artikel in de gerenommeerde Russische krant Novaya Gazeta (cf. doc. 9). U verklaarde zelf dat er ook in vele andere media melding werd gemaakt van het bewuste briefje van uw grootvader. U beweerde tevens dat de familie M. (...) dit briefje als bewijsmateriaal voorlegde bij het Europees Hof voor de Rechten van de mens in Straatsburg (CGVS, p. 8-11). Gelet op bovenstaande vaststellingen is het absoluut niet logisch dat men u zou vervolgen om het originele briefje in beslag te nemen en zo het bewijsmateriaal het bloedbad van Novye Aldi te laten 'verdwijnen'. Dit zou gewoonweg geen enkele zin hebben. Daarenboven moet worden opgemerkt dat het bewuste briefje van uw grootvader helemaal niet het enige bewijs is van de gebeurtenissen van 5 februari 2000. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het bloedbad van Novye Aldi werd gedocumenteerd met foto's, filmfragmenten, en talloze getuigenissen van dorpsbewoners over de Russische militairen die de misdaden hebben begaan. Er bestaan ook andere materiële bewijzen, zoals patroonhulzen, die via hun serienummer kunnen getraceerd worden om de verantwoordelijken van de misdaden op te sporen (cf. administratief dossier). Gezien er dus vele andere bewijzen van het bloedbad van Novye Aldi bestaan, lijkt het nog minder logisch dat uw vervolgers u zouden viseren om dit ene originele bewijsstuk, waarvan al lang kopieën circuleren en waarvan de inhoud al lang publiek bekend is, te laten 'verdwijnen'. Deze vaststelling ondermijnt de vaststelling van uw asielrelaas dan ook in ernstige mate.

Ten tweede is erg onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten of individuele Russische militairen u in 2010, tien jaar na de feiten, zouden viseren, nadat deze zaak de afgelopen jaren in Rusland effectief in de doofpot werd gestopt. Uit de verschillende bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. administratief dossier), blijkt dat de Russische autoriteiten de afgelopen tien jaar elk onderzoek naar de verantwoordelijkheid voor de gebeurtenissen in Novye Aldi op 5 februari 2000

bewust hebben afgeblokt. Ondanks de wereldwijde verontwaardiging over dit incident en ondanks al het beschikbare bewijsmateriaal in deze zaak, werd er nooit een effectief onderzoek gevoerd naar de omstandigheden van het bloedbad en werd er tot op heden geen enkele persoon geïdentificeerd of verantwoordelijk gesteld voor de begane misdaden. Gezien de houding van de Russische overheid, die de gebeurtenissen in Novye Aldi grotendeels negeert of doodzwijgt, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten tien jaar na datum deze zaak opnieuw zouden oprakelen door u plots te beginnen vervolgen. In dit verband lijkt het ook niet logisch dat uw vervolgers opnieuw ruchtbaarheid zouden geven aan de gebeurtenissen tijdens het bloedbad van Novye Aldi, door u te beschuldigen van deelname aan rebellenactiviteiten en door u in deze zaak verschillende keren officieel op te roepen als verdachte (cf. convocaties; doc. 4). Het lijkt al even onwaarschijnlijk dat u vervolgd zou worden door individuele Russische militairen die bij dit bloedbad betrokken waren. U verklaarde immers zelf dat het briefje dat uw grootvader op 5 februari 2000 had ontvangen nooit kon worden gelinkt aan één militair of aan één bepaald regiment. De initialen die op dit briefje zijn vermeld, werden nooit gekoppeld aan een bepaalde commandant en de Russische autoriteiten ontkenden zelfs het bestaan van het 'regiment n°245' dat op dit briefje werd vermeld (CGVS, p. 10). Het feit dat noch de Russische overheid, noch de Russische militairen die de misdaden pleegden, er enig belang bij zou hebben om u te viseren omwille van het briefje dat uw grootvader tien jaar geleden ontving, maakt uw asielrelaas nog minder aannemelijk.

Ten derde lijkt het – in zoverre u dit zou beweren – evenmin aannemelijk dat uw vervolgers uit wraak zouden hebben gehandeld omdat het briefje van uw grootvader ooit wereldkundig werd gemaakt. Indien men wraak zou willen nemen omwille het bekendmaken van dit briefje, lijkt het weinig waarschijnlijk dat men uw familie zou willen treffen, en niet de familie M. (...), die dit briefje in 2000 bekend maakten bij verschillende mensenrechtenactivisten, journalisten en leden van diverse onderzoekscommissies. U verklaarde dat de leden van de familie M. (...), die dit briefje openbaar maakten en die een klacht indienden bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, momenteel nog steeds in Tsjetsjenië wonen, en dat zij daar naar uw weten geen problemen zouden kennen (CGVS, p. 8-9). Indien men werkelijk wraak zou willen nemen voor het feit dat dit briefje publiek bekend werd gemaakt, lijkt het dus weinig aannemelijk dat men uw familie zou viseren, die zich altijd afzijdig hield, en niet de familie M. (...), die het briefje publiceerde en die in Straatsburg klachten indiende tegen de Russische staat.

Ten vierde kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw oom A. (...) werd vermoord omwille van uw problemen. U vertelde dat uw oom op 19 september 2010 door een auto werd doodgereden, nadat hij even voordien het bezoek had gekregen van enkele personen die naar u op zoek waren. U beweerde dat deze gebeurtenissen het gevolg waren van uw eigen ontvoering op 17 september 2010 door (leden van) de ordediensten. Uw verklaringen in dit verband bleken echter opnieuw weinig steek te houden. U beweerde immers dat de personen die uw oom hadden doodgereden enkele dagen later vergiffenis kwamen vragen aan de familie van uw oom (CGVS, p. 22-23). Indien uw oom, zoals u beweerde, werkelijk werd omgebracht door de autoriteiten of leden van de ordediensten, lijkt het niet geloofwaardig dat de verantwoordelijken voor deze moord enkele dagen later vergiffenis zouden vragen aan de familie van het slachtoffer. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw asielprocedure geen enkel bewijs van de moord op uw oom Alimpash voorlegde. Zo zou u bijvoorbeeld een (kopie van) de overlijdensakte kunnen voorleggen, om aan te tonen dat uw oom werkelijk overleed op 19 september 2010. Daarenboven legde u ook geen bewijs voor dat u een familieband met deze persoon zou hebben, zoals een (kopie van) de identiteitsdocumenten van uw beweerde om of foto's van jullie samen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzingen. Uw Russisch paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en het Russisch paspoort van uw vrouw, attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het artikel in de Russische krant Novaya Gazeta beschrijft hoe uw grootvader op 5 februari 2000 een briefje kreeg van een Russische commandant als levensverzekering voor zijn gezin. In dit artikel werd het bewuste briefje ook integraal gepubliceerd (cf. doc. 9). Het testament attesteert ook de familieband van uw grootvader met u en uw moeder (cf. doc. 11). De brief van de hand van de broers Musaev vermeldt, volgens uw verklaringen, hoe uw grootvader dit briefje ontving van de Russische commandant en hoe hij dit briefje later aan de familie M. (...) gaf (cf. doc. 6). Het document van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens toont aan dat de M. (...)s in 2000 een klacht indienden in Straatsburg (cf. doc. 10). Het Commissariaat-generaal twijfelt niet aan het feit dat uw grootvader dit briefje kreeg tijdens de gebeurtenissen in Novye Aldi. Er wordt ook niet getwijfeld aan het feit dat dit briefje aan de familie M. (...) gaf, dat zij dit document publiek maakten en dat zij een klacht indienden in Straatsburg. Zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u op 17 september 2010, tien jaar na de feiten in Novye Aldi, problemen zou hebben gekregen met de Russische autoriteiten of (leden van) de ordediensten omwille dat dit bewuste briefje. Op basis

van bovenstaande vaststellingen moet immers worden geconcludeerd dat uw verhaal om verschillende redenen niet geloofwaardig is.

Verder legde u twee convocaties (dd. 21/10/2010 en 27/01/2011) voor, die vermelden dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen bij de ROVD (politie) in Grozny (cf. doc. 4). Deze convocaties vermelden echter niet in welke zaak u werd opgeroepen als verdachte. Het loutere gegeven dat u als verdachte werd opgeroepen bij de politie, kan echter niet als een bewijs worden gezien dat u werd opgeroepen omwille van het briefje van uw grootvader. Er zijn immers verschillende andere redenen denkbaar waarom men als verdachte kan worden opgeroepen bij de politie. Daarenboven zijn deze convocaties slechts kopieën, wat afbreuk doet aan bewijskracht van deze stukken. Er moet in dit verband ook worden opgemerkt dat deze convocaties een vormelijk gebrek vertonen, gezien de hoofding van de betrokken overheidsinstantie telkens ontbreekt. Voorts legde u een medisch attest voor dat vermeldt dat u op 18 september 2010 met verwondingen zou zijn opgenomen in het ziekenhuis van de stad Urus-Martan (cf. doc. 8). Dit attest vermeldt dat u tegenover de behandelende arts zou hebben verklaard dat u was geslagen door onbekende mannen in camouflage-uniform. Er moet echter worden vastgesteld dat ook dit document vormelijke gebreken vertoont: de hoofding ontbreekt, het attest is niet gedateerd en de naam van de behandelende arts wordt niet vermeld. Deze vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de bewijskracht van dit document. Tenslotte wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. ""

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. C., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine.

U woonde samen met uw zoon, M. K. (...) (O.V. 6.744.277), uw schoondochter, L. Z. (...) (O.V. 6.744.277), en uw kleinkinderen in de stad Grozny.

Tijdens het bloedbad van Novye Aldi op 5 februari 2000 woonde u met uw ouders en uw zoon in het dorp. Toen de Russische militairen aan jullie deur kwamen, konden u en uw vader jullie leven afkopen. Jullie kregen een briefje van een Russische commandant dat jullie hadden betaald, zodat andere Russische militairen jullie met rust zouden laten.

In de periode van 2000 tot 2010 kenden jullie geen verdere problemen.

Op 17 september 2010 werd uw zoon thuis opgehaald door drie Tsjetsjeense militairen. De militairen mishandelden uw zoon. Ze waren op zoek naar het briefje uit de oorlog, omdat ze het bewijs wilden laten verdwijnen. Na zijn vrijlating, dook uw zoon meteen onder bij een vriend in de stad Urus-Martan. In de periode van 17 september 2010 tot jullie vertrek op 29 september 2010 hadden jullie geen contact meer.

Op 19 september 2010 werd uw ex-schoonbroer doodgereden door een auto. U vermoedt dat zijn dood het gevolg is van de problemen van uw zoon, gezien hij de dag voordien bezoek had gekregen van personen die naar uw zoon op zoek waren.

Op 29 september 2010 vluchtte u samen met uw zoon, uw schoondochter en jullie kinderen uit Tsjetsjenië. Op 3 oktober 2010 vroegen jullie asiel in Polen. Op 20 december 2010 vertrokken jullie, zonder de beslissing in jullie Poolse asielaanvraag af te wachten, naar België. Op 21 december

2010 vroegen jullie een eerste maal asiel in België. Op 29 september 2011 ontvingen jullie een beslissing 26quater.

Op 10 november 2011 vroegen jullie een tweede maal asiel in België.”

1.3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. C., luidt als volgt:

“U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw zoon, M. K. (...) (O.V. 6.744.277). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat uw asielrelaas van uw zoon niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw zoon werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Rusland zult worden geïnterviewd door de autoriteiten omdat u onder dwang een document ondertekende dat stelt dat u voor de rebellen zou hebben gewerkt. De militairen die u dit document lieten ondertekenen, zouden volgens uw verklaringen op zoek zijn naar het originele briefje dat uw grootvader tijdens het bloedbad in Novye Aldi ontving van een Russische commandant. U beweert dat de militairen zo wilden verhinderen dat dit briefje aan het licht zou komen, door dit bewijsstuk te laten ‘verdwijnen’ (CGVS, p. 8-13, 23-24).

Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Uw bewering dat u wordt vervolgd omdat men het briefje van uw grootvader, als bewijs van het bloedbad in Novye Aldi, wil laten ‘verdwijnen’, is om verschillende redenen volstrekt onlogisch.

Ten eerste is het absoluut niet logisch dat men een bewijsstuk zou willen laten ‘verdwijnen’ dat reeds jarenlang gekend is en waarvan er intussen talloze kopieën circuleren. U verklaarde immers zelf dat de familie M. (...) kort na de gebeurtenissen dit briefje uit handen van uw grootvader ontving. Zij toonden dit stuk aan verschillende mensenrechtenactivisten, journalisten en leden van diverse onderzoekscommissies. Het bewuste briefje werd op 5 februari 2004 ook integraal afgedrukt in een artikel in de gerenommeerde Russische krant Novaya Gazeta (cf. doc. 9). U verklaarde zelf dat er ook in vele andere media melding werd gemaakt van het bewuste briefje van uw grootvader. U beweerde tevens dat de familie M. (...) dit briefje als bewijsmateriaal voorlegde bij het Europees Hof voor de Rechten van de mens in Straatsburg (CGVS, p. 8-11). Gelet op bovenstaande vaststellingen is het absoluut niet logisch dat men u zou vervolgen om het originele briefje in beslag te nemen en zo het bewijsmateriaal het bloedbad van Novye Aldi te laten ‘verdwijnen’. Dit zou gewoonweg geen enkele zin hebben. Daarenboven moet worden opgemerkt dat het bewuste briefje van uw grootvader helemaal niet het enige bewijs is van de gebeurtenissen van 5 februari 2000. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het bloedbad van Novye Aldi werd gedocumenteerd met foto's, filmfragmenten, en talloze getuigenissen van dorpsbewoners over de Russische militairen die de misdaden hebben begaan. Er bestaan ook andere materiële bewijzen, zoals patroonhulzen, die via hun serienummer kunnen getraceerd worden om de verantwoordelijken van de misdaden op te sporen (cf. administratief dossier). Gezien er dus vele andere bewijzen van het bloedbad van Novye Aldi bestaan, lijkt het nog minder logisch dat uw vervolgers u zouden viseren om dit ene originele bewijsstuk, waarvan al lang kopieën circuleren en waarvan de inhoud al lang publiek bekend is, te laten ‘verdwijnen’. Deze vaststelling ondermijnt de vaststelling van uw asielrelaas dan ook in ernstige mate.

Ten tweede is erg onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten of individuele Russische militairen u in 2010, tien jaar na de feiten, zouden viseren, nadat deze zaak de afgelopen jaren in Rusland effectief

in de doofpot werd gestopt. Uit de verschillende bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. administratief dossier), blijkt dat de Russische autoriteiten de afgelopen tien jaar elk onderzoek naar de verantwoordelijkheid voor de gebeurtenissen in Novye Aldi op 5 februari 2000 bewust hebben afgeblokt. Ondanks de wereldwijde verontwaardiging over dit incident en ondanks al het beschikbare bewijsmateriaal in deze zaak, werd er nooit een effectief onderzoek gevoerd naar de omstandigheden van het bloedbad en werd er tot op heden geen enkele persoon geïdentificeerd of verantwoordelijk gesteld voor de begane misdaden. Gezien de houding van de Russische overheid, die de gebeurtenissen in Novye Aldi grotendeels negeert of doodzwijgt, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten tien jaar na datum deze zaak opnieuw zouden oprakelen door u plots te beginnen vervolgen. In dit verband lijkt het ook niet logisch dat uw vervolgers opnieuw ruchtbaarheid zouden geven aan de gebeurtenissen tijdens het bloedbad van Novye Aldi, door u te beschuldigen van deelname aan rebellenactiviteiten en door u in deze zaak verschillende keren officieel op te roepen als verdachte (cf. convocaties; doc. 4). Het lijkt al even onwaarschijnlijk dat u vervolgd zou worden door individuele Russische militairen die bij dit bloedbad betrokken waren. U verklaarde immers zelf dat het briefje dat uw grootvader op 5 februari 2000 had ontvangen nooit kon worden gelinkt aan één militair of aan één bepaald regiment. De initialen die op dit briefje zijn vermeld, werden nooit gekoppeld aan een bepaalde commandant en de Russische autoriteiten ontkenden zelfs het bestaan van het 'regiment n°245' dat op dit briefje werd vermeld (CGVS, p. 10). Het feit dat noch de Russische overheid, noch de Russische militairen die de misdaden pleegden, er enig belang bij zou hebben om u te viseren omwille van het briefje dat uw grootvader tien jaar geleden ontving, maakt uw asielrelaas nog minder aannemelijk.

Ten derde lijkt het – in zoverre u dit zou beweren – evenmin aannemelijk dat uw vervolgers uit wraak zouden hebben gehandeld omdat het briefje van uw grootvader ooit wereldkundig werd gemaakt. Indien men wraak zou willen nemen omwille het bekendmaken van dit briefje, lijkt het weinig waarschijnlijk dat men uw familie zou willen treffen, en niet de familie M. (...), die dit briefje in 2000 bekend maakten bij verschillende mensenrechtenactivisten, journalisten en leden van diverse onderzoekscommissies. U verklaarde dat de leden van de familie M. (...), die dit briefje openbaar maakten en die een klacht indienden bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, momenteel nog steeds in Tsjetsjenië wonen, en dat zij daar naar uw weten geen problemen zouden kennen (CGVS, p. 8-9). Indien men werkelijk wraak zou willen nemen voor het feit dat dit briefje publiek bekend werd gemaakt, lijkt het dus weinig aannemelijk dat men uw familie zou viseren, die zich altijd afzijdig hield, en niet de familie M. (...), die het briefje publiceerde en die in Straatsburg klachten indiende tegen de Russische staat.

Ten vierde kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw oom A. (...) werd vermoord omwille van uw problemen. U vertelde dat uw oom op 19 september 2010 door een auto werd doodgereden, nadat hij even voordien het bezoek had gekregen van enkele personen die naar u op zoek waren. U beweerde dat deze gebeurtenissen het gevolg waren van uw eigen ontvoering op 17 september 2010 door (leden van) de ordediensten. Uw verklaringen in dit verband bleken echter opnieuw weinig steek te houden. U beweerde immers dat de personen die uw oom hadden doodgereden enkele dagen later vergiffenis kwamen vragen aan de familie van uw oom (CGVS, p. 22-23). Indien uw oom, zoals u beweerde, werkelijk werd omgebracht door de autoriteiten of leden van de ordediensten, lijkt het niet geloofwaardig dat de verantwoordelijken voor deze moord enkele dagen later vergiffenis zouden vragen aan de familie van het slachtoffer. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in het kader van uw asielprocedure geen enkel bewijs van de moord op uw oom Alimpash voorlegde. Zo zou u bijvoorbeeld een (kopie van) de overlijdensakte kunnen voorleggen, om aan te tonen dat uw oom werkelijk overleed op 19 september 2010. Daarenboven legde u ook geen bewijs voor dat u een familieband met deze persoon zou hebben, zoals een (kopie van) de identiteitsdocumenten van uw beweerde om of foto's van jullie samen.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzingen. Uw Russisch paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en het Russisch paspoort van uw vrouw, attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het artikel in de Russische krant Novaya Gazeta beschrijft hoe uw grootvader op 5 februari 2000 een briefje kreeg van een Russische commandant als levensverzekering voor zijn gezin. In dit artikel werd het bewuste briefje ook integraal gepubliceerd (cf. doc. 9). Het testament attesteert ook de familieband van uw grootvader met u en uw moeder (cf. doc. 11). De brief van de hand van de broers Musaev vermeldt, volgens uw verklaringen, hoe uw grootvader dit briefje ontving van de Russische commandant en hoe hij dit briefje later aan de familie M. (...) gaf (cf. doc. 6). Het document van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens toont aan dat de M. (...)s in 2000 een klacht indienden in Straatsburg (cf. doc. 10). Het Commissariaat-generaal twijfelt niet aan het feit dat uw grootvader dit briefje kreeg tijdens de gebeurtenissen in Novye Aldi. Er wordt ook niet getwijfeld aan het feit dat dit briefje aan de familie M. (...) gaf, dat zij dit document publiek maakten en dat zij een klacht indienden in Straatsburg. Zoals hier

reeds uitvoerig werd beargumenteerd, kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u op 17 september 2010, tien jaar na de feiten in Novye Aldi, problemen zou hebben gekregen met de Russische autoriteiten of (leden van) de ordediensten omwille dat dit bewuste briefje. Op basis van bovenstaande vaststellingen moet immers worden geconcludeerd dat uw verhaal om verschillende redenen niet geloofwaardig is.

Verder legde u twee convocaties (dd. 21/10/2010 en 27/01/2011) voor, die vermelden dat u in de hoedanigheid van verdachte werd opgeroepen bij de ROVD (politie) in Grozny (cf. doc. 4). Deze convocaties vermelden echter niet in welke zaak u werd opgeroepen als verdachte. Het loutere gegeven dat u als verdachte werd opgeroepen bij de politie, kan echter niet als een bewijs worden gezien dat u werd opgeroepen omwille van het briefje van uw grootvader. Er zijn immers verschillende andere redenen denkbaar waarom men als verdachte kan worden opgeroepen bij de politie. Daarenboven zijn deze convocaties slechts kopieën, wat afbreuk doet aan bewijskracht van deze stukken. Er moet in dit verband ook worden opgemerkt dat deze convocaties een vormelijk gebrek vertonen, gezien de hoofding van de betrokken overheidsinstantie telkens ontbreekt. Voorts legde u een medisch attest voor dat vermeldt dat u op 18 september 2010 met verwondingen zou zijn opgenomen in het ziekenhuis van de stad Urus-Martan (cf. doc. 8). Dit attest vermeldt dat u tegenover de behandelende arts zou hebben verklaard dat u was geslagen door onbekende mannen in camouflage-uniform. Er moet echter worden vastgesteld dat ook dit document vormelijke gebreken vertoont: de hoofding ontbreekt, het attest is niet gedateerd en de naam van de behandelende arts wordt niet vermeld. Deze vaststellingen doen opnieuw afbreuk aan de bewijskracht van dit document. Tenslotte wijst het Commissariaat-generaal ook op de informatie uit objectieve bronnen, die stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

Uw paspoort attesteert uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Dit document voegt verder niets toe aan uw asielrelaas. Verder legde u een attest voor dat vermeldt dat u psychologische problemen hebt en dat u tijdens het asielinterview moeilijkheden kunt hebben om details te herinneren. Het Commissariaat-generaal toont begrip voor uw moeilijke psychologische toestand en merkt op dat deze beslissing niet is gebaseerd op eventuele onwetendheden, inconsistenties of tegenstrijdigheden in uw asielrelaas."

1.4. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 februari 2012 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Wat betreft de toepassing van het Vluchtelingenverdrag, laten verzoekers gelden dat hun nationaliteit en oorsprong door de commissaris-generaal niet wordt betwist, dat de situatie in Tsjetsjenië *“heel problematisch blijft qua Mensenrechten”* en dat dit betekent *“dat het verleden van de asielzoeker bijzonder in acht genomen moet worden”*, wat de commissaris-generaal volgens verzoekers niet heeft gedaan.

Vervolgens gaan verzoekers in op de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Zij laten gelden dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 5) *“geen tegenstrijdigheid vaststelt tussen het verhaal van de verschillende verzoekers die met 3 tijdens meer dan 8 uur gehoord werden”*, dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaarde gebeurtenissen en de informatie in het dossier en dat de commissaris-generaal verzoekers *“geen irrelevantie verwijst tussen hun verklaringen en de vermelde feiten”*.

Ze besluiten dat deze onbestaande tegenstrijdigheden en/of weglatingen betekenen dat hun verklaringen als geloofwaardig moeten worden beschouwd. Ze benadrukken tevens dat de commissaris-generaal hun lijden in de jaren 2000 niet in vraag stelt, alsook niet twijfelt aan het briefje dat als bewijs diende om de Russische overheden te veroordelen voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Ze zijn van mening dat de commissaris-generaal de recente gebeurtenissen (zie het verzoekschrift, p. 5) *“in vraag stelt volgens een zeer betwistbaar argument”* en dat hij *“spijtig genoeg de nodige lessen niet trekt uit deze verschillende vaststellingen”*.

Aangaande het briefje van de commandant, leggen verzoekers uit dat de Russische overheden hun theoretische betrokkenheid bekenden bij de moordpartij (zie het verzoekschrift, p.) *“maar de bepaalde verantwoordelijken niet konden vermelden”*. Ze voeren verder aan dat *“de altijd subjectieve getuigenissen, foto's van lichamen die genomen werden na de moordpartij, en hulzen het onderzoek op de verantwoordelijken niet kunnen helpen daar alles een actieve deelname van de overheid inhoudt”*; volgens verzoekers is het briefje dan ook een van de enige officiële documenten om de verantwoordelijken aan te treffen en kan de vernietiging van het origineel twijfels doen rijzen over de verschillende kopieën. Ze benadrukken tevens dat enkel de families die de zaak voor het gerecht brachten, recht hebben op een vergoeding, dat er echter veel andere slachtoffers waren die ook van plan zijn een klacht in te dienen om vergoed te worden.

Verzoekers voegen er nog aan toe dat verzoeker slechts vermoedde dat de mensen die hem aanspraken, de vernietiging van het origineel beogen, maar dat hij niet zeker is *“van de verantwoording ervan daar hij nooit bevestiging ervan kreeg”*; verzoeker zou tevens de hypothese hebben geuit dat het om intimidatie ging door de overheid, omdat zijn gezin *“in eerste lijn was om te getuigen toen de NGO's en activisten voor Mensenrechten zich interesseerden voor de ramp in het dorp”*.

Wat betreft de aanval door de militairen en de vervolgingen tegen verzoeker, zijn ze van mening dat de informatie van de commissaris-generaal het standpunt van verzoeker bevestigt, *“voor zover de bedoeling van de overheden misschien de verzoeker verdacht te maken door hem onterecht te vermoeden verbanden te hebben met de opstandelingen”*.

Waar de commissaris-generaal het niet waarschijnlijk acht dat verzoeker door de betrokken militairen vervolgd zou worden omdat de naam en het regiment op de brief niet met enige commandant in verband werd gebracht, antwoorden verzoekers dat het feit dat de Russische overheden het bestaan van “regiment 245” niet erkennen, niet betekent dat dit regiment niet bestaat. Ze stellen dat de pers, waaronder “Amnesty”, verhaalt dat Rusland de schuldigen nooit wou veroordelen en dat de Russische overheden aldus niet geloofwaardig zijn wanneer ze beweren geen commandant met deze naam te kennen, noch het “regiment 245” te kennen.

Ze herhalen dat de vergoeding van de benadeelden nog niet aangevat werd en dat de Russische overheden een gesloten houding aannemen tegenover de ramp van Novye Aldo, wat volgens hen de vervolgingen verklaart.

Waar de commissaris-generaal het niet logisch vindt dat verzoeker een doelwit vormde voor de Russische overheden in plaats van de familie M., laten verzoekers gelden dat de familie M. *“eigenlijk onaanraakbaar is gezien de mediatische omvang die ze veroorzaakt hebben”*. Ze wijzen er op (zie het verzoekschrift, p. 8) dat de benaming van de zaak voor het EHRM *“case of M. (...) and Others v. Russia”* is. Volgens hen is het beter voor de overheden om minder bekende mensen die een rol speelden, zoals verzoeker, in diskrediet te brengen, om zo de zaak in de doofpot te stoppen.

Wat betreft de dood van verzoekers oom en de “verontschuldiging” van diens moordenaars, leggen verzoekers uit dat deze verontschuldiging de verantwoordelijken toelaat hun misdrijf op te eisen en bovendien toelaat elke bloedwraak in de toekomst te vermijden -volgens de richtlijnen van Kadyrov zelf-. Verzoeker zou deze info gegeven hebben indien de commissaris-generaal deze vraag had gesteld. Ze benadrukken dat ze willen proberen het bewijs van de dood van verzoekers oom te bezorgen, maar dat verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 9) *“weinig contact heeft met zijn vader die het huis verliet was toen hij 3 was”* en *“hij zijn reactie op zijn vraag niet kent”*.

Aangaande de neergelegde documenten, merken verzoekers vooreerst op dat *“de geloofwaardigheid ervan niet in vraag gesteld wordt”* en dat de commissaris-generaal aldus de oorzaken van alle problemen van verzoeker als geloofwaardig acht. Ze vinden het eenvoudig van de commissaris-generaal om in de *“onbetwistbare elementen te geloven en het overige te verwerpen terwijl het verhaal nauwkeurig en geloofwaardig is”* en voeren aan dat de redenering van de commissaris-generaal gebaseerd is op een *“heel betwistbare redenering”*.

Verzoekers herhalen dat de originele convocaties vernietigd zijn en dat verzoeker ze ook niet wou bewaren *“uit vrees bij aantreffen”*; volgens verzoekers mag hen dan ook niet verweten worden dat ze de originele stukken niet kunnen voorleggen.

Voor wat het ontbreken van de zaak en van de afzender betreft op de oproeping, zijn verzoekers van mening dat dit de bewijswaarde van de documenten niet in vraag vermag te stellen *“omdat dergelijke oproeping gekocht zou kunnen worden”*.

Ze stellen dat verzoeker zich bij het ROVD in Grozny moest aanmelden, *“nl een politiedienst met adres van het commissariaat”*.

Vervolgens bespreken verzoekers artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet; ze stellen dat dit artikel de bewijslast omkeert, dat het bewijs dat verzoekers geen vervolging meer zouden moeten vrezen niet vermeld wordt in de bestreden beslissingen en dat de commissaris-generaal het verhaal van verzoekers aldus niet aan deze wettelijke bepaling getoetst heeft. Ze wijzen er op dat de commissaris-generaal niet in vraag stellen wat zij in het jaar 2000 hebben ondergaan en dat deze gebeurtenissen heel gewelddadig waren.

Ze verklaren verder dat verzoekster Z. C. verkracht werd tijdens de moordpartij in haar dorp en dat dergelijk voorval taboe is binnen de familie; ze voegen een *“attest van de zenuwarts”* van verzoekster bij *“om de hoogstwaarschijnlijkheid van deze gebeurtenissen te bevestigen”*.

Ten slotte verwijzen zij naar rechtspraak van de Raad over artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Ten slotte gaan verzoekers in op de subsidiaire bescherming. Ze zijn van mening *“dat de situatie in Tsjetsjenië eigenlijk meer problematisch is”* dan wat de commissaris-generaal denkt; volgens hen laat de situatie op veiligheids- en humanitair gebied te wensen over en wordt het land door Ramzan Kadyrov -die verdacht wordt van ernstige mensenrechtenschendingen- met een *“harde hand beheerd”*. Ze wijzen er op dat de onveiligheid er permanent is, met veel ontvoeringen, allerlei aanvallen en aanslagen; volgens hen leidden drie aanslagen tot acht doden en 22 gewonden de voorbije maand. Zij bespreken verder de situatie in Tsjetsjenië en verwijzen hiervoor naar artikels.

Ook verwijzen verzoekers naar het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken dat reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië afraadt.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen *“teniet te doen”* en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel hen de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde, vragen ze de bestreden beslissingen nietig te verklaren.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster L. Z. en verzoekster Z. C. zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielrelaas van verzoeker, M. K., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Op de opmerkingen van verzoekers dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen hun verklaringen en de bestreden beslissing hen evenmin een irrelevantie ten laste legt, antwoordt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook, zoals in casu het geval, uit ongeloofwaardige verklaringen (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

Verzoekers stellen tevens dat de commissaris-generaal hun beproevingen in de jaren 2000 niet in vraag stelt, alsook niet dat het briefje diende als bewijs om de Russische overheden te doen veroordelen voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De Raad stelt inderdaad vast dat de commissaris-generaal deze feiten niet betwist, maar daarentegen wél betwist dat verzoekers, die overigens verklaarden in de periode 2000-2010 geen problemen meer te hebben gekend, in september 2010 blijkbaar totaal onverwacht zouden zijn lastiggevallen met het oog op het bekomen van het origineel van dit briefje.

Zo vond de commissaris-generaal het totaal onlogisch dat de autoriteiten een bewijsstuk zouden willen opsporen om het te laten “verdwijnen” dat reeds jarenlang gekend is en waarvan er intussen talloze kopieën circuleren.

Daarenboven merkte de commissaris-generaal op dat het bewuste briefje van verzoekers grootvader helemaal niet het enige bewijs is van de gebeurtenissen van 5 februari 2000, aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het bloedbad van Novye Aldi werd gedocumenteerd met foto's, filmfragmenten, en talloze getuigenissen van dorpsbewoners over de Russische militairen die de misdaden hebben begaan; er bestaan tevens ook andere materiële bewijzen, zoals patroonhulzen, die via hun serienummer kunnen getraceerd worden om de verantwoordelijken van de misdaden op te sporen.

In hun verzoekschrift leggen verzoekers uit dat de Russische overheden hun theoretische betrokkenheid bekenden bij de moordpartij “maar de bepaalde verantwoordelijken niet konden vermelden”. Ze laten

tevens gelden dat *“de altijd subjectieve getuigenissen, foto's van lichamen die genomen werden na de moordpartij, en hulzen het onderzoek op de verantwoordelijken niet kunnen helpen daar alles een actieve deelname van de overheid inhoudt”*, dat het briefje dan ook een van de enige officiële documenten om de verantwoordelijken aan te wijzen en dat de vernietiging ervan twijfels kan doen rijzen over de verschillende kopieën.

Ze verklaren dat er nog veel andere slachtoffers waren die ook van plan zijn een klacht in te dienen om vergoeding te bekomen. Verzoekers voegen er nog aan toe dat verzoeker slechts vermoedde dat de personen die hem aanspraken, de vernietiging van het origineel beoogden en ze stellen dat het mogelijk om intimidatie ging van hun gezin door de overheid.

De Raad acht deze uitleg echter niet overtuigend.

Verzoekers verklaarden tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal namelijk uitdrukkelijk dat het briefje het voorwerp uitmaakte van onderzoeken en krantenartikels, alsook als bewijsmateriaal gebruikt werd bij de veroordeling van de Russische Staat voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg in de jaren 2006 en 2007.

Gezien de publiciteit en belangstelling die het document in kwestie reeds genoten heeft, acht de commissaris-generaal het terecht niet logisch dat men verzoekers tien jaar na de feiten, alsnog zou lastig vallen met het oog op het bekomen van dit document.

Bovendien doen de enkele opmerkingen van verzoekers geen afbreuk aan de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, waaruit blijkt dat er wel degelijk verschillende materiële bewijzen voorhanden zijn van de misdaden die de Russische militairen op die bewuste dag in februari 2000 hebben begaan; het bloedbad in Novye Aldi werd gedocumenteerd met foto's, filmfragmenten, talloze getuigenissen en traceerbare patroonhulzen.

De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij wanneer die het ongeloofwaardig vindt dat verzoeker vervolgd zou worden om het briefje -waarvan talrijke kopieën circuleren en waarvan de inhoud al lang publiek bekend is- te doen verdwijnen, temeer gezien er vele andere bewijzen van het bloedbad van Novye Aldi bestaan.

De commissaris-generaal acht het verder onwaarschijnlijk dat de Russische autoriteiten of individuele Russische militairen verzoeker in 2010, tien jaar na de feiten, nog zouden viseren, nadat deze zaak de afgelopen jaren in Rusland effectief in de doofpot werd gestopt.

Uit de verschillende bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de Russische autoriteiten de afgelopen tien jaar elk onderzoek naar de verantwoordelijkheid voor de gebeurtenissen in Novye Aldi op 5 februari 2000 bewust hebben afgeblokt en dat er -ondanks de wereldwijde verontwaardiging over dit incident en ondanks al het beschikbare bewijsmateriaal in deze zaak- nooit een effectief onderzoek werd gevoerd naar de omstandigheden van het bloedbad en dat er tot op heden geen enkele persoon geïdentificeerd of verantwoordelijk werd gesteld voor de begane misdaden.

In dit verband stelde de commissaris-generaal aldus dat het niet logisch is dat de vervolgers van verzoeker opnieuw ruchtbaarheid zouden geven aan de gebeurtenissen tijdens het bloedbad van Novye Aldi, door verzoeker te beschuldigen van deelname aan rebellenactiviteiten en door hem in deze zaak verschillende keren officieel op te roepen als verdachte. De commissaris-generaal achtte het evenmin waarschijnlijk dat verzoeker vervolgd zou worden door individuele Russische militairen die bij dit bloedbad betrokken waren aangezien hij zelf verklaarde dat het briefje van zijn grootvader nooit kon worden gelinkt aan één militair of aan één bepaald regiment.

In hun verzoekschrift laten verzoekers dienaangaande gelden dat de informatie van de commissaris-generaal hun standpunt net bevestigt, *“voor zover de bedoeling van de overheden misschien de verzoeker verdacht te maken door hem onterecht te vermoeden verbanden te hebben met de opstandelingen”* en dat het feit dat de Russische overheden het bestaan van “regiment 245” niet erkennen, niet betekent dat dit regiment niet bestaat.

Deze redenering snijdt echter geen hout; ze wordt niet gestaafd door objectieve en concrete informatie waaruit zou blijken dat de Russische autoriteiten na tien jaar opeens geneigd zouden zijn om de zaak opnieuw in het daglicht te plaatsen, temeer gezien bedoeld briefje reeds het voorwerp uitmaakte van talloze publieke onderzoeken en rechtszaken.

De Raad acht het dan ook onaannemelijk dat de Russische autoriteiten tien jaar na datum deze zaak opnieuw zouden oprakelen door verzoeker plots te beginnen vervolgen, gezien de houding van de Russische overheid, die de gebeurtenissen in Novye Aldi grotendeels negeert of doodzwijgt -zoals blijkt uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt-.

De door verzoekers aan hun verzoekschrift toegevoegde informatie werpt geen ander licht op bovenstaande motivering; deze publicaties bevestigen immers de vaststelling dat de Russische autoriteiten niet in het minst geïnteresseerd zijn in het openen van een onderzoek naar het bloedbad in Novye Aldi. Verzoekers bevestigen overigens zelf in hun verzoekschrift dat *“Rusland de schuldigen*

nooit wou veroordelen" en dat *"de Russische overheden een heel gesloten houding hebben tov de ramp van Novye Aldi"*.

De commissaris-generaal vindt het evenmin aannemelijk dat de belagers van verzoeker zouden hebben gehandeld uit wraak omdat het bedoeld briefje ooit aan de openbaarheid is prijs gegeven; indien men wraak zou willen nemen omwille het bekendmaken van dit briefje, lijkt het de commissaris-generaal weinig waarschijnlijk dat men verzoekers familie zou willen treffen, en niet de familie M. die dit briefje in 2000 bekend maakten bij verschillende mensenrechtenactivisten, journalisten en leden van diverse onderzoekscommissies.

In hun verzoekschrift laten verzoekers gelden dat de familie M. *"eigenlijk onaanraakbaar is gezien de mediatische omvang die ze veroorzaakt hebben"*, dat de benaming van de zaak voor het EHRM *"case of M. (...) and Others v. Russia"* is en dat het voor de overheden beter is om minder bekende mensen die een rol speelden –zoals verzoeker- in diskrediet te brengen, om zo de zaak in de doofpot te stoppen.

Indien men werkelijk wraak zou willen nemen voor het feit dat dit briefje publiek bekend werd gemaakt, acht de Raad het onaannemelijk dat men verzoekers familie zou viseren -die zich altijd afzijdig hield- en niet de familie M. , die het briefje publiceerde en die bij het Europees Hof klachten indiende tegen de Russische Staat.

Waar verzoeker opnieuw argumenteert dat de vervolgingen kaderen in de doofpotoperatie van de Russische overheden, herhaalt de Raad dat het niet geloofwaardig is dat men, tien jaar na de fel gemediatiseerde feiten die uiteindelijk tot een veroordeling van de Russische Staat leidden, alsnog pogingen zou ondernemen om het briefje -dat op grote schaal publiek gemaakt werd- te doen verdwijnen, temeer gezien de Russische autoriteiten er de laatste tien jaar alles aan gedaan hebben om deze zaak in de doofpot te stoppen en verzoekers verklaarden gedurende deze tien jaar geen enkele problemen te hebben gekend met de autoriteiten.

De commissaris-generaal hecht tevens geen geloof aan verzoekers bewering dat zijn oom A. werd vermoord omwille van zijn problemen; verzoeker beweerde immers dat de personen die zijn oom hadden doodgereden, enkele dagen later vergiffenis kwamen vragen aan diens familie. Indien de oom werkelijk werd omgebracht door de autoriteiten of leden van de ordediensten, acht de commissaris-generaal het niet geloofwaardig dat de verantwoordelijken voor deze moord enkele dagen later vergiffenis zouden vragen aan de familie van het slachtoffer.

In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat deze verontschuldiging de verantwoordelijken toelaat hun misdrijf op te eisen en bovendien toelaat elke bloedwraak in de toekomst te vermijden -volgens de richtlijnen van Kadyrov zelf- en dat verzoeker dit bij zijn verhoor zou uitgelegd hebben indien hem dit op het Commissariaat-generaal zou zijn gevraagd.

De Raad stelt echter vast dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoeker de vraag werd gesteld *"Als uw oom zou vermoord zijn omwille van uw problemen, waarom zou men dan vergiffenis komen vragen aan zijn familie?"*, waarop verzoeker antwoordde: *"Van onze traditie zijn ze verplicht naar de ouders van het slachtoffer te komen en vergiffenis te vragen"* (zie het verhoorverslag van 12 januari 2012, p. 23). Het blijkt dat de commissaris-generaal aldus wel degelijk heeft gevraagd naar de reden waarom de verantwoordelijken hun verontschuldiging kwamen aanbieden en verzoeker maakte toen geen enkele melding van het feit dat dit zou toelaten de misdrijf op te eisen of bloedwraak te vermijden. Waar verzoekers deze redenen alsnog aanhalen in hun verzoekschrift, merkt de Raad op dat het blote beweringen betreffen die niet gestaafd worden.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoekers geen bewijs voorleggen van de moord op verzoekers oom, stelt de Raad vast dat verzoekers ter terechtzitting van de Raad een fotokopie van de overlijdensakte van de oom voorleggen.

Daargelaten de vaststelling dat deze stukken dateren van 15 oktober 2010 en verzoekers niet aantonen waarom deze stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, hoewel dit op straffe van nietigheid is voorschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er "nieuwe gegevens" worden ingeroepen, wijst de Raad er op dat dit stuk slechts een fotokopie betreft; de Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Verzoekers leggen dan ook geen overtuigende stukken neer waaruit blijkt dat verzoekers oom vermoord werd, noch tonen ze aan dat dat verzoeker een familieband heeft met deze persoon.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die geen geloof hecht aan verzoekers bewering dat zijn oom A. werd vermoord omwille van zijn problemen.

Aangaande de documenten die besproken werden in de bestreden beslissingen, laten verzoekers gelden dat *"de geloofwaardigheid ervan niet in vraag gesteld wordt"*, dat de commissaris-generaal aldus de oorzaken van alle problemen van verzoeker als geloofwaardig acht en dat het voor de commissaris-

generaal gemakkelijk is om in de *“onbetwistbare elementen te geloven en het overige te verwerpen terwijl het verhaal nauwkeurig en geloofwaardig is”*.

De Raad merkt dienaangaande op dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen; gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval.

Betreffende de convocaties van 21 oktober 2010 en 27 januari 2011, stelt de commissaris-generaal vast dat deze niet vermelden in welke zaak verzoeker werd opgeroepen als verdachte; het loutere gegeven dat hij als verdachte werd opgeroepen bij de politie, kan echter niet als een bewijs worden gezien dat hij werd opgeroepen omwille van het briefje van zijn grootvader. Bovendien wijst de commissaris-generaal er op dat deze convocaties slechts fotokopieën zijn, wat afbreuk doet aan hun bewijskracht en dat de documenten tevens een vormelijk gebrek vertonen gezien de hoofding van de betrokken overheidsinstantie ontbreekt.

Dienaangaande leggen verzoekers in hun verzoekschrift uit dat de originele convocaties vernietigd zijn omdat hij ze niet wou bewaren *“uit vrees bij aantreffen”*, dat de niet vermelding van de zaak en van de dienst van wie de oproeping uitging de bewijswaarde van de documenten niet vermag in vraag te stellen *“omdat dergelijke oproeping gekocht zou kunnen worden”*, dat verzoeker zich bij het ROVD in Grozny moest aanmelden *“-nl een politiedienst met adres van het commissariaat”*-, dat ze de redenen van zijn oproeping slechts kunnen vermoeden en dat de redenen *“trouwens nooit vermeld staan in de oproepingen, omdat de betrokkene hier niet op zou reageren in positief geval”*.

Deze blote beweringen doen geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissingen. De Raad stelt dan ook samen met de commissaris-generaal, vast dat de convocaties slechts fotokopieën betreffen waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Bovendien laten deze oproepingen niet toe vast te stellen in welke zaak verzoeker als verdachte werd opgeroepen en ontbreekt de hoofding van de betrokken overheidsinstantie op deze documenten.

Aangaande het medisch attest (*“verklaring van arts”*), stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat dit document vermeldt dat verzoeker op 18 september 2010 met verwondingen is opgenomen in het ziekenhuis van de stad Urus-Martan en dat hij tegenover de behandelende arts heeft verklaard dat hij was geslagen door onbekende mannen in camouflage-uniform.

De commissaris-generaal merkte op dat dit document vormelijke gebreken vertoont: de hoofding ontbreekt, het attest is niet gedateerd en de naam van de behandelende arts wordt niet vermeld. Ten slotte wijst de commissaris-generaal ook op de informatie -toegevoegd aan het administratief dossier- die stelt dat dergelijke documenten gemakkelijk kunnen worden gekocht in Tsjetsjenië en in de Russische Federatie.

Verzoekers antwoorden in hun verzoekschrift dat de commissaris-generaal *“dit document niet nauwkeurig analyseert en te snelle conclusies getrokken heeft”*, dat het ontbreken van de hoofding en de naam van de arts *“niet van aard is de geloofwaardigheid van een document in vraag te stellen”* en dat er een zegel aanwezig is *“met de naam van het ziekenhuis waar de verzoeker verzorgd werd”*. Ze stellen tevens dat *“het feit dat het mogelijk is dergelijk getuigschrift te kopen niet betekent dat de verzoeker deze methode gekozen heeft”* en dat het medisch getuigschrift *“heel precies is, wat de overtuiging versterkt dat een echte arts in een echt ziekenhuis dit opgesteld heeft”*.

Deze uitleg doet echter geen afbreuk aan het feit dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet slechts vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. In casu blijkt uit de bestreden beslissing bovendien dat de omstandigheden waarin verzoeker de verwondingen zou hebben opgelopen, zoals deze vermeld zijn in het medisch attest, gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeker zelf. De Raad stelt dan ook vast dat dit attest de verklaringen van verzoeker niet op objectieve wijze kan staven.

Verzoekers legden ter terechtzitting een geïnventariseerde stukkenbundel neer.

Vooreerst ziet de Raad niet in hoe de *“verklaring van polikliniek”* van 24 februari 2012 (stuk 1), de motivering in de bestreden beslissingen in een ander daglicht kan stellen, gezien deze verklaring enkel stelt dat verzoeker zich op 18 september 2010 heeft aangeboden in het ziekenhuis van de stad Urus-Martan en aldus geenszins de verklaarde problemen van verzoeker op objectieve wijze kan staven.

Wat betreft de *“verklaring van buurman”* van 21 februari 2012, wijst de Raad er op dat een dergelijke brief een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft en enkel werd opgesteld ten behoeve van verzoeker. Deze verklaring kan verzoekers verklaringen dan ook niet staven en doet aldus geen afbreuk aan bovenstaande ongeloofwaardigheden.

De *“verklaring van arts”* (stuk 3) werd reeds hierboven besproken.

De kopie van het *“paspoort van vader”* (stuk 4) bewijst slechts de identiteit van verzoekers vader, die niet betwist wordt.

De overlijdensakte van verzoekers oom (stuk 5) werd reeds hierboven besproken.

Verzoekers legden tevens een *“brief gevonden op internet”* -geschreven door verzoekster Z. C.- voor, alsook twee internetartikels betreffende het bloedbad en de noodzaak van onderzoek naar dit bloedbad (stukken 6, 7 en 8); het laatste artikel dateert volgens verzoekers van 2009/2010 en zou aantonen *“dat het vandaag nog niet gedaan is”*.

De Raad stelt vast dat deze stukken slechts bevestigen dat er door de Russische overheden geen onderzoek wordt gevoerd naar het bloedbad in Novye Aldi; deze artikels kunnen dan ook niet aannemelijk maken dat de Russische autoriteiten plots zouden beginnen met de vervolging van verzoeker en zodoende -tien jaar na datum- deze zaak opnieuw zouden oprakelen.

Vervolgens bespreken verzoekers artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Ze stellen dat dit artikel de bewijslast omkeert, dat het bewijs dat verzoekers geen vervolging meer zouden ondergaan niet vermeld wordt in de bestreden beslissingen en dat de commissaris-generaal het verhaal van verzoekers aldus niet aan deze wettelijke bepaling getoetst heeft.

Ze zijn verder van mening dat de commissaris-generaal niet in vraag stellen wat verzoekers in het jaar 2000 meegemaakt hebben en dat deze gebeurtenissen heel gewelddadig waren. Ze melden tevens dat verzoekster Z. C. verkracht werd tijdens de moordpartij in haar dorp en dat dit voorval taboe is binnen de familie; ze voegen een *“attest van de zenuwarts”* toe. Verzoekers verwijzen ten slotte naar rechtspraak van de Raad.

De Raad benadrukt dat, hoewel de door verzoekers aangehaalde feiten van 5 februari 2000 inderdaad niet betwist worden, de commissaris-generaal op grond van bepaalde argumenten heeft gemotiveerd waarom er redenen zijn om aan te nemen dat de ondergane vervolging uit het verleden, zich niet opnieuw zal voordoen. Zo besliste de commissaris-generaal terecht dat de door verzoekers aangehaalde feiten in september 2010 ongeloofwaardig en geenszins plausibel waren. Tevens verklaarden verzoekers dat ze de afgelopen tien jaar -zijnde sinds het bloedbad in Novye Aldi in februari 2000 en los van de terecht ongeloofwaardig bevonden feiten uit september 2010- geen problemen kenden.

Wat betreft de verklaringen van verzoekers dat verzoekster Z. C. ten tijde van het bloedbad in Novye Aldi meerdere malen verkracht werd, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers hiervan geen enkele melding maakten tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal. De Raad benadrukt verder dat zelfs als wordt aangenomen dat verzoekster Z. C. het slachtoffer van verkrachtingen is geweest ten tijde van het bloedbad, uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat ze een herhaling van dergelijke feiten vrezen.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad, wordt er op gewezen dat de door verzoekers geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft; elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Ten slotte gaan verzoekers in op de subsidiaire bescherming. Ze voeren aan *“dat de situatie in Tsjetsjenië eigenlijk meer problematisch is”* dan wat de commissaris-generaal denkt; volgens hen laat de situatie op veiligheids- en humanitair gebied te wensen over en wordt het land door Ramzan Kadyrov, die verdacht wordt van ernstige mensenrechtenschendingen, met een *“harde hand beheerd”*. Ze verklaren dat de onveiligheid er permanent is, met veel ontvoeringen, allerlei aanvallen en aanslagen; volgens hen leidden drie aanslagen tot acht doden en 22 gewonden de voorbije maand. Ze bespreken verder de penibele situatie in Tsjetsjenië en verwijzen hiervoor naar artikels. Ook verwijzen verzoekers naar het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken dat reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië ten strengste afraadt.

Aangaande de situatie in Tsjetsjenië, sluit de Raad zich aan bij de inhoud van het antwoorddocument, toegevoegd in het administratief dossier, dat steunt op talrijke bronnen.

In zoverre de door verzoekers bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, wordt de voorkeur gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

Het door verzoekers voorgelegde reisadvies van 16 maart 2011 van de FOD Buitenlandse Zaken doet niet ter zake; dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op 12 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE